

cega pobožnega romarja, da na Sladki gori prelepo pojó. Takšen organist si pač zasluži občno priznanje, in upamo, da mu bo Marija Sladkogorska za to obilno poplačala v sv. nebesih. Ginila me je pridiga ondotnega g. kaplana, ker so nam razlagali zgodovino o oni cerkvi, katera je večini bralcev že znana; rekli so: kako so naši praočeti tekmovali med seboj, kateri bi večji dar v denarji in v drugih rečeh poklonil v ta namen, da se na Sladki gori seziđa prekrasna cerkva, katero dandanes občudujejo vsi, katerijo pridejo obiskat. Tako tudi dandanes bi ne smeli mi za našimi praočeti zaostati, in tudi kolikor nam je možno darovati M. Sladkogorski, da se v sedanji lepoti na dalje ohrani. To je tudi namen mojemu skromnemu dopisu, ter tako bomo prišli, kakor so dejali govornik, nekdanj na pravi Marijin dom, na Sladko goro, gori v prelepa nebеса. Ko smo zapustili Sladko goro in se podali proti domu, me je od Studenic močno osupnila neka majhna kapelica, zakaj neki? Videl sem notri Marijo z Jezuškom v naročji, oblečeno v belo oblačilo, a glejte, kako so Marijo in Jezuska nališpali! Na obleko so jima zašili troje zagibe in še nekaj rudečih in modrih trakov. Take zagibe imenujejo pri sv. Ani „folme!“ Zakaj je neki to? Je-li Marija, kedar je na svetu živela, se tako lišpala in šopirila? Ali Jezusku majhnemu dopade, da mu na njegovo nježno telesce obešajo tako nališpane cunje? Oh narobe svet! A. Vakaj.

Z Radla. (Zlata poroka. Sv. Aleš.) Lepo sta se med drugim nagovorila dne 17. julija, na god sv. Aleša, Franc in Marija Kaležnik, po dom. stara Pačkana, pri zlati poroki, v cerkvi sv. Pongraca na Remšniku. Prvokrat stopila sta leta 1837 pred božji altar in še zdaj sta krepko korakala na ovenčane palice naslonjena v cerkev sv. Pongraca, spremljena od svojih otrok Jerneja, Petra, Jere, Zefe, Mice in Lojze, unukov in mnogo ljudstva iz Slovenskega in Nemškega, od starih prijateljev, ker oče France bil je okoli 10 let občinski predstojnik na Remšniku v prejšnji dobi in je marsikteremu dobroto skazal. Ljudstva bilo je 4—5000, ki je starčekoma špalir napravilo od nte do cerkve. Pri obedu v hiši blagega sina Jerneja, p. d. Koretnik, se je napivalo še na dolgo življenje starčekoma in se prebrali pristrčni dopisi, namreč od hčere Treze, ki že 17 let ne more veliko iz postelje in je iz Šent-Ilja svojim roditeljem s solznimi očmi želela še mnogo let. Enako od g. Klaužerja, župnika v Šent-Ilju in Alojzija Bezjak, žandarskega vodja pri sv. Lenartu v Mislinju. Poastili so svečanost tudi g. Matija Burcar, župnik iz Ruš, nekdanji Remšniški kaplan, g. Kocbek, kaplan Šent-Iljski, g. Fran Lekše, kaplan iz Marenberga, g. J. Kraner, župnik na Kapli. Kapličani so prišli v velikanski procesiji. Po-

prek prišlo je 6 procesij, kajti Slovenci in Nemci častijo sv. Aleša kot priprošnjika zoper nevihto in nezgode. G. Ivan Bezjak je k zlati poroki, kakor tudi na čast sv. Alešu mično zapel za srečo in blagor v dušnem in telesnem obziru. Darovala se je tudi isti den podoba sv. Aleša v cerkev sv. Pongraca, katero je dal prav okusno g. Meyerhoff v Gradci naslikati. Sv. Aleša časti ljudstvo zaradi neviht, ki tukaj večkrat hudo razsajajo. Dne 3. julija je tresnilo pri sv. Pongracu v strelovod in ga je na vrhu odlomilo in vrglo na tla. Strela je predrla močen zid na zvoniku in po cerkvi nekoliko razdrapala, škode ni velike. Dne 17. julija nam bo močno v spominu ostal, starim in mladim. To je den, ki nam ga je Gospod neba in zemlje dal doživeti. Redki so, ki doživijo zlato poroko. Ali pošteno življenje v mladosti da še v starosti krepkost. Zivela še mnogo let!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Velike vojaške vaje vršé se v tem tednu pri Jaroslavu v Galiciji in je Nj. veličanstvo, svitli cesar tudi v pričo njih. — Na Dunaji izhaja „Neue Freie Presse“ že 25 let ter dela za jude in kolikor, toliko za liberalne Nemce. Le-ta list je velika nesreča za naše cesarstvo, žal, da še ni upanja, da se kmalu zatré, kajti v rokah je bogatih mož in za denar je v naših časih vse mogoče. — Dež. zbor na Moravskem ima nemška, liberalna večina v rokah in za to išče 10 do 12 milj. posojila, ter so liberalizem in pa dolgovi sedaj že skoraj eno. — Kakor drugi, tako so snide tudi štaj. deželni zbor prve dni v oktobru ter mu bode s tem tudi konec, ker bodo že drugo leto nove volitve. — V Cmurku se vrši dnes velika konjska dirka ter je c. kr. konjerejsko društvo v Gradci povabilo tudi slov. konjerejce v slov. jeziku na vdeležbo. — Koroški liberalci so še bolj brez vsesti, kakor drugi in za to jih ni sram nobene laži, če jim le kje kako služi, izlasti trpi čast. duhovščina, nemška nič manj, kakor slovenska, veliko obrekovanja, vendar pa še stoji ona, čast jej za to, slej, kakor prej na braniku pravice in resnice. — V Brezjah se je ustrelil tamošnji c. kr. okrajni sodnik, A. Schubert. Mož je bil liberelec od pet do glave. — Na Kranjskem so imeli letos že veliko nesreče: povodenj in požar sta že naredila veliko škode na večih krajih in vsled tega se nabira milodarov za prizadete prebivalce. — Čudno je, pa resnično, da se v Gorici tepó za godce. Dve družbi ste, veteranska in mestna. Prva je avstrijska, druga pa lahonska. Zadnji prede sedaj tenko, ker je zunaj mesta nihče ne mara, v mestu pa tudi ne povsod in toraj nima zaslužka. Prav je takó. — Volilci so drž. in dež. poslancu, dr.

Tonkliju, izrekli pri shodu v Reifenbergu svoje popolno zaupanje. — Drž. poslanec tržaških Slovencev, g. J. Nabergoj, ima pri svojih volilcih veliko veljavo, in kakor se kaže, jo tudi zasluži po vsej pravici. Vedno pa brez vse strasti se poteguje na Dunaji v drž., pa tudi v Trstu v dež. zboru za njih koristi. — Izleta „društva sokolcev“ iz Ljubljane v Divačo pri Trstu se je udeležilo veliko drugih slov. društev in hvalijo ga, da je bil lepo znamenje za to, da nam je treba povsod sloge. — Pri goveji živini se prikazuje po Istri nova bolezen na očeh: oko se živinčetu vname, čez nekaj pa je že slepo. Bolezen je nalezljiva. — Narodni poslanci v Dalmaciji čerjo delati na to, da se združi Dalmacija s Hrvaško. Ni verjetno, da to doživimo. — Dne 21. septembra odpre se v Oseku velika gospodarska razstava, razstavi pa med drugim 300 posestnikov govejo živino. — Hrv. minister B. pl. Josipović je že prevzel svojo službo pri ogerski vladi. Želimo mu veliko sreče, pa se je ne nadjamo veliko. — Madjari se pripravljajo sedaj na to, da slavijo 87. rojstni den L. Kossutha, tedaj kossuthovnja še ni konec v blagi Madjariji.

Vunanje države. Kakor se kaže, ni še gotova pogodba sv. Očeta z ruskim carom in še je torej kat. cerkev vedno v trdih kleščah „cerkvenega zbora“ v Petrogradu. Le-ta je popolnem na voljo vlade. — Po Italiji se kaže čedalje večje uboštvo in vendar letine niso slabe. Uzrok uboštva tiči tedaj v čem drugem ali Crispi še ne misli na to; da se le njemu poje hvala, pa je vse dobro. — V Milanu je pogorelo gledališče, v Turinu pa je velika banka prevrgla, to se pravi, nima več, s čemer bi izplačevala dolge. Za-njo bode prišlo brz več drugih po Italiji na boben. — Velike volitve bodo po vsej Franciji dne 22. septembra in sedaj že vse stranke delajo na to, da bode zmaga na njih strani. Skorej ni dvoma, da še ostane republikanska na vrhu. — Razstava v Parizu še je vedno polna obiskovalcev, služi pa le tako bolj za kratek čas tistim, ki imajo veliko pod palcem. — V Londonu, glavnem mestu Anglije, je 180.000 delalcev ustavilo delo. To je doslej največji strike ali strajk delavcev. Da liberalcem ni moč v Belgiji priti na vrh, to peče njih, pa tudi vse druge liberalce po starem svetu. Naj jih le še dolgo! — Minister za finance v Nemčiji K. pl. Scholz je vzel slovo in se pravi, da se z Bismarkom nista kaj lepo gledala. — Ali pride ruski car v Berlin? To vprašanje se premleva po vseh nemških listih in vsi bi radi, da pride, pa se delajo, kakor da jih malo skrbi, kaj počne car. Najnovejše poročile pa pravi, da še pride car v tem tednu k cesarju Viljemu. To pa ni, da človek verjame. — Po Bolgariji zopet šumi in pravi se, da se misli ondi na vojsko s Sr-

bijo. Bilo bi to sila bedasto. — Kar se tiče Srbije, nima ona v resnici prave vlade, ker še Ristič vedno boleha in vendar je v njegovih rokah, če gre za pravo, vsa oblast, toda na vojsko še brz nihče ne misli, najmanj pa z Bolgarijo. — Pri Turkih gre vse počasi, najbolj pa kedar gre za izplačevanje vojne odškodnine nasproti Rusiji. Sedaj že tiči zopet v blatu in nemore denar naprej čez Ruske meje. Na otoku Kreta je sedaj tiho in mogoče, da se poleže ustaja, ne da teče kri. — V Abisiniji stojita si dva moža nasproti ter se rujeta za čast kralja, Menelik in Mangaša; prvi ima več vojakov za-se, drugi pa več pravice, če je to resnica. Ne more se reči, čegava bode na zadnje kraljeva krona. — V severni Ameriki je nastal prepir med vlado „zjedinjenih držav“ in anglijsko. Zadnja si zatrjuje pravico do reke Yukon, ki teče po Alaski, deželi, ki je nekaj časa sem že v oblasti „zjedinjenih držav“. Svet se vpraša, kako da se kje reši ta prepir, pri katerem jim hodi za zlato v oni reki.

Za poduk in kratek čas.

Škofija in nadduhovnijska Ptujška.

(Dalje.)

Turki so odšli. Ptujčani, kar se jih je bilo še o pravem času poskrilo, se vračajo iz svojih skrivališč; vsi plahi in solzni tavajo po razvalinah in pogoriščih ter iščejo izpod pepela in podrtin zadnje borne ostanke prejšnjega blagostanja. Polagoma začnejo popravljati in staviti hiše, a revščina je bila prevelika in tako je moralo mnogo Ptujčanov precej časa ostati brez strehe in lastnega stanovanja.

Pri tem navalu, ki je Ptujji povzročil toliko gorje, pogorela je tudi mestna cerkev sv. Jurija z lesenim stropom. Le golo zidovje, od dima očrnelo in vse razpokano je od lepe hiše božje ostalo, drugo so z mečem in ognjem ukončali in razdžali divji Turčini. Ptujčani bi razdžano cerkev kaj radi njenemu vzvišenemu namenu primerno takoj popravili, a zaradi splošne bede jim to takrat ni bilo mogoče. In tako so prišla leta 1412, 1414. in 1415., katera najdemo na gotskem svodu južne ladije in na zahodnem pristavku sedanje cerkve zaznamovana.

Še dandanes lahko vsak razumen opazovalec cerkve v Ptujji spozna, da Ptujčanom le prosta poprava razdžane cerkve ni zadostovala, ampak vneti za čast božjo, hoteli so hišo Gospodovo okusno popraviti in ob enem zdatno povečati s posebnim ozirom na takrat običajni slog. In ta je bil gotski, ki je koncem 14. veka dospel do vrhunca svojega razvitka. Zato so srednjo, 18-10 metrov dolgo in 8-15 metrov široko ladijo precej povišali, prejšnja podolgasta okna zazidali in namesto teh nekoliko višje